044| Ἐγὼ Εἰμί μεθ’ ὑμῶν.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/044-ἐγὼ-εἰμί-μεθ-ὑμῶν/

Ἐγὼ Εἰμί μεθ’ ὑμῶν. Τίς καθ’ ὑμῶν; Τίς Ἐγὼ ὅστις μεθ’ ὑμῶν καὶ τίς ὁ καθ’ ὑμῶν;

Ἐγώ Εἰμί τὸ Φῶς τὸ φωτίζον τὴν διάνοιαν ὑμῶν, τὸ ἀνοῖγον τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν εἰς τὸ ὁρᾶν καὶ διευκρινίζειν τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικὴν καὶ ἀληθῆ ὄψιν τῶν πραγμάτων. Καὶ τὸ Φῶς τὸ Ἀνέσπερον, τὸ Ζωοπάροχον, τὸ διαλῦον τὰ σκὸτη καὶ τὰ ἐρέβη καὶ διαλῦον τοὺς πάγους, τοὺς ἐπικαθημένους ἐπὶ τὰς καρδίας ὑμῶν, κατέρχεται μέχρις ὑμῶν καὶ λέγει σας: Μεθ’ ὑμῶν Εἰμί.

Ὁ δὲ καθ’ ὑμῶν τίς ἐστὶ; Ἐστὶ τὸ αἰώνιον σκότος, τὸ ἐπικαθήμενον ἐπὶ τῶν βλεφάρων ὑμῶν καὶ μὴ ἐπιτρέπον εἰς τὸ Φῶς Μου νὰ διέλθῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν καὶ καταστῇ τοῦτο αἰσθητὸν εἰς τὴν ὅρασίν σας. **Ὁ καθ’ ὑμῶν ἐστὶ ὁ κόσμος τοῦτος, μεθ’ ὅλων αὐτοῦ τῶν ἀπολαυῶν, μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν αἴγλην, μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπαγωγὸν ὑλικὴν λάμψιν καὶ σύνθεσιν.** Καὶ ἡ διηνεκὴς πάλη, ἥτις ἀπὸ τόσων αἰώνων γίνεται μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ, τοῦ ψυχικοῦ καὶ ὑλικοῦ, τοῦ Φωτὸς καὶ τοῦ σκότους, τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ ψεύδους, ἤδη ἐν μέσῳ ὑμῶν ἐξαπολύεται, **ἵνα τέλειοι καταστῆτε.**

Πάντα, ὃν Ἐγὼ ἠγάπησα, ἐδοκίμασα, ἐβασάνισα, ἐταλαιπώρησα, ἕως ὅτου ἔδωσα αὐτῷ, ὁμοῦ μὲ τὴν βάσανον καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ σώματος, τὸν Στέφανον τῆς Δόξης καὶ τῆς Βασιλείας Μου. Ἡ δὲ Βασιλεία Μου οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐστί, οὐδὲ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀλλ’ ἐξ ἄλλου Κόσμου Ὑπερτέρου, Ἀσυλλήπτου, Τελείου, Ἀφθάστου, Ἀκατανοήτου ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ κατ’ ἐλάχιστον μόνον κατανοητοῦ ὑπ’ ἐκείνων, οἵτινες ἐγκατέλειψαν τὰ τοῦ κόσμου καὶ ἄφησαν τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἀπηλλαγμένον ἀπὸ πάσης ὑλικῆς σκέψεως νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ Κόσμῳ Μου, τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Φωτός.

Ἐγὼ εἶπον μεθ’ ὑμῶν Εἰμί. Ἀλλ’ ὁ μετ’ Ἐμοῦ ἐπόμενος οὐκ ἐν ἑαυτῷ ζήσει, ἀλλ’ ἐν Ἐμοί, ἵνα Ἐμὲ ἀληθῶς ἴδῃ. Ἐγὼ δὲ ἵνα ἐν αὐτῷ ζήσω, ἀπαλλάξω αὐτὸν πρῶτον ἑαυτοῦ καὶ πάντων τῶν ἑαυτῷ. Ἐκεῖνον ὃν φιλῶ, πολεμῶ Ἐγὼ καὶ κατασυντρίβω τὰ ἐν αὐτῷ καὶ τὰ ἐκ τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ ἐγεννήθη καὶ ἐκ τῶν συντριμμάτων αὐτοῦ ἀνεγείρω ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὸν Ναὸν τῆς Δόξης Μου, ἵνα ἐν αὐτῷ κατοικήσω διὰ παντός. Ἐγὼ ἐκεῖνον ὃν φιλῶ, ἐκεῖνον ὃν μετ’ Ἐμοῦ ἔχω πάντοτε καὶ φυλάσσω, πατάσσω. Ἀφοῦ δὲ αὐτὸν θέσω κάτωθεν τῶν ποδῶν καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ κατασυντριβῇ ὑπὸ τὸ πέλμα τῶν μισούντων κα

ὶ καταδολιευὸντων αὐτόν, εἶτα ἐκ τῶν συντριμμάτων τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐκχέω τὸ Πνεῦμα Μου καὶ τὸ Φῶς, τὸ ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐκπηγάζον οὔκ ἐστι τούτου, ἀλλ' Ἐμοῦ.

Οἱ ἀκολουθήσαντές Με πολλὰ ὄψονται καὶ πολλὰ τύχουσι καὶ τὰ πάντα ἀκούσωσιν εἰς μαρτυρίαν αὐτῶν τε καὶ τοῦ Ὀνόματός Μου. Ὑμεῖς ὅμως τί ποιεῖτε; Ἀκολουθεῖτε πᾶν ὅ,τι μέχρις ὥρας ἔδωκα ὑμῖν, ἀλλ' ἐν τοῖς βασάνοις δοκιμαζόμενοι οὐ πλήρη ἀντοχὴν καὶ ὑπομονὴν καὶ πίστιν ἐπεδείξατε. Ἄχρις ὥρας ἐλάχιστα βάρη ἐδόθησαν ὑμῖν, ἐλάχιστα βάσανα, μικραὶ στενοχωρίαι, μηδαμινὴ τῶν ἀνθρώπων ἀχαριστία καὶ ἐν τούτοις μετὰ ταῦτα ἦλθε στιγμή, καθ' ἣν ἡ καρδία ὑμῶν ἐπληρώθη πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως, ἦλθεν ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐνομίσατε ὅτι ἐγίνατε ὄργανα κακοβούλου τινὸς καὶ διαβολικῆς δυνάμεως, ἦλθεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἐπιστεύσατε ὅτι Ἐγὼ ἀπεμακρύνθην ὑμῶν καὶ ἐγκατέλειψα ὑμᾶς εἰς τὰς χείρας τοῦ πονηροῦ. Ἐγὼ ὅμως μεθ' ὑμῶν ἤμην πάντοτε καὶ οὐδόλως ἀπεμακρύνθην ὑμῶν, ἀλλὰ παρηκολούθουν καὶ παρακολουθῶ ὑμᾶς εἰς ἅπαντα τὰ βήματα ὑμῶν.

Διατί ὅμως, ἐνῶ ἔχω μεθ' Ἑαυτοῦ τὴν Ἰσχὺν καὶ τὴν Δύναμιν τῶν τε σωματικῶν καὶ ὑλικῶν δυνάμεων, διατί δὲν παρουσιάζομαι αὐτοβούλως ἐνώπιον ὑμῶν, ὅπως στῶ ἐν μέσῳ ὑμῶν καὶ διδάξω ὑμᾶς; Διατί δὲν δίδω εἰς ὑμᾶς τὴν δύναμιν τοῦ καθυποτᾶξαι τάς τε πνευματικὰς καὶ ὑλικὰς δυνάμεις καὶ καταστῆτε οἱ πρῶτοι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ ἑπόμενοι τοῦ Θεοῦ; Διατί δὲν ἀνοίγω τὴν διάνοιαν ὑμῶν, ὅπως πληρωθῇ Πνεύματος καὶ ὅπως διὰ τῆς σοφίας ὑμῶν σιγήσητε τὴν σοφίαν τῶν αἰώνων;

Ὄχι, οὐδέποτε θὰ δώσω τὰ ὅπλα Μου, ἵνα πολεμήσητε δι' αὐτῶν τοὺς ἄλλους. Ἐγὼ θὰ καταστήσω ὑμᾶς πρῶτον πολεμιστὰς καὶ τελείους καὶ εἶτα διὰ τῆς τελειοποιήσεως ὑμῶν θὰ δεχθῆτε τὰ ὅπλα Μου, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ εἶναι πλέον ἰδικά Μου, ἀλλὰ ἰδικά σας καὶ ὡς προερχόμενα ἐκ τῆς πνευματικῆς ὑμῶν ἰσχύος καὶ ἐκ τῆς τελειότητος ὑμῶν.

Οὐδέποτε θὰ δώσω ὑμῖν θαῦμα τι, οὐδὲ θὰ κατέλθω μεταξὺ ὑμῶν, ἵνα Με ἴδητε δι' οἱ ασδήποτε μορφῆς. Τὰ θαύματα ἀνήκουσι τοῖς μωροῖς καὶ ἀπίστοις. Ἐγὼ δὲ ἐπιθυμῶ νὰ καταστήσω ὑμᾶς σοφοὺς καὶ πιστούς. Ποίαν μορφὴν νὰ λάβω, ἵνα ἐμφανισθῶ ἐνώπιον ὑμῶν καὶ πιστεύσητε ὅτι πράγματι Ἐγώ Εἰμί; Τὴν μορφὴν τοῦ παιδός, τοῦ νεανίου, τῆς εὐειδοῦς κόρης, τοῦ ὡρίμου ἀνδρός, τοῦ σεβασμίου γέροντος ἢ τῆς παρήλικος γυναικός; **Ἐὰν λάβητε τὸν Ἥλιον ὡς ἀμφίεσιν, τὴν Φύσιν ὡς μορφήν, τὸ Ἄπειρον ὡς σῶμα, τότε μόνον θὰ δυνηθῆτε νὰ Μὲ ἴδητε ὡς πράγματι Εἶμαι, χωρίς καὶ πάλιν νὰ φαίνωμαι ὡς ἔπρεπε νὰ Εἶμαι.**

Ἐγὼ μεθ' ὑμῶν πάντοτέ Εἰμὶ καὶ προτρέπω καὶ νουθετῶ καὶ ἀγωνίζομαι, ὅπως καταστήσω ὑμᾶς ἀκολούθους Μου. Ἐάν τι πράξητε ὑπὲρ Ἐμοῦ, φροντίσατε ἵνα τοῦτο πρῶτον ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τελειοποιήσεως ὑμῶν πράξητε. Διότι πᾶν ὅ,τι δια τὸ καλὸν, τὴν τελειοποίησιν καὶ τὴν

ἀναγωγὴν ὑμῶν πράττετε, οὐ πρὸς ἑαυτοὺς τοῦτο μόνον πράττετε, ἀλλὰ δι’ Ἐμέ. **Ἐγὼ μὲν ἐν ὑμῖν ζῶ, σεῖς δὲ δι’ Ἐμοῦ.** Καὶ ὅταν τι ὑπὲρ ἑαυτῶν ἐπράξατε, ὑπὲρ Ἐμοῦ τοῦτο ἐπράξατε. **Ἐὰν δὲ ὁ καθ’ ὑμῶν καὶ Ἐμοῦ ἑαυτός σας, προσπαθῇ, ἵνα ἀποξενώσῃ Ἐμὲ ἀπὸ πάσης ἐν τῷ ἑαυτῷ του φιλοξενίας, ἐστὲ βέβαιοι ὅτι ἑαυτοὺς ἐπιφυλακίσατε ἐν τῷ σκότει τῆς φυλακῆς καὶ οὐκ ἐπιτρέπετε, ἵνα οὗτος ὠφθῇ τὸ ἐξ Ἐμοῦ ἐκπηγάζον Φῶς.**

Ἡ πάλη, ἥτις δίδεται ὑμῖν ἤδη, πρὸς τὸ καλὸν ὑμῶν δίδεται. Οὐδεὶς δύναται ν’ ἀνέλθῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους βαδίζων ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν ἄνευ κόπου καὶ ἱδρῶτος. Οὐδεὶς δύναται ν’ ἀνέλθῃ τὸ ὕψος, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ κορυφῇ, ἐν ᾗ Ἐγὼ ἵσταμαι, ὁρᾶτε, ἐὰν μὴ **διὰ πλείστων βασάνων καὶ κόπων καὶ δοκιμασιῶν διέλθητε.** Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀπολαύουσι τὴν ἐγκόσμιον ζωὴν καὶ τὰ ὑλικα αὐτῆς ἀγαθά, ζῶσι ἀπομεμακρυσμένοι Ἐμοῦ, ἐκεῖνοι ὅμως οἵτινες καὶ ἐπὶ μακρὸν θέλουσι νὰ πλησιάσωσιν Ἐμέ, ὀφείλουσι πρῶτον νὰ ὑποστῶσι τὰ πάντα, νὰ μαρτυρήσωσιν. **Ὅστις θέλει νὰ ἔλθῃ μετ’ Ἐμοῦ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω Μοι. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιζητῶ ἀπὸ πάντας τοὺς ἀκολούθους Μου εἶναι ἡ διηνεκὴς πάλη αὐτῶν ἐν τῇ ἐπιλάμψει τῆς Ἀληθείας.**

Ἐγώ Εἰμί ὁ Φάρος, ὅστις εὑρίσκομαι ἐν μέσῳ τῆς τρικυμιώδους θαλάσσης καὶ ὁδηγῶ ὑμᾶς, ὅπως διέλθητε ἀκινδύνως τοὺς σκοπέλους ἢ τὴν βραχώδη ἀκτήν. **Ἐγώ Εἰμί ὁ Ἀστήρ,** ὁ ὁδηγῶν τὰ βήματα ὑμῶν ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων. Δὲν θέλω ὅπως καταστήσω ὑμᾶς πειθήνια ὄργανά Μου, ἀλλὰ συντελεστὰς τῶν ἀγαθῶν τοῦ ἔργου Μου, ἁπλοὺς συνεργάτας καὶ ἐντολοδόχους τῶν Βουλῶν Μου. Θέλω ὅπως ὑμεῖς αὐτοὶ προαχθῆτε, ὑμεῖς αὐτοὶ καταστῆτε οἱ φορεῖς τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, ἃς σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τῇ διαπαιδαγωγήσει Μου θὰ ἀποκτήσητε. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ χρόνος, ὅστις θὰ ἀπαιτηθῇ διὰ τὴν τελείαν ὑμῶν κατάρτισιν καὶ διαμόρφωσιν θὰ εἶναι ἀρκετός.

Ὁπλισθῆτε διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τοῦ ζήλου καὶ τῆς Ἀγάπης καὶ ἐν γένει δι’ ὅλων τῶν προτερημάτων ἐκείνων μετὰ τῶν ὁποίων δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ καταστῇ **Τέλειος** καὶ ἐστὲ βέβαιοι ὅτι θέλετε καρπωθῇ πάντων, ὅσων ἐνετειλάμην καὶ ὑπησχέθην ὑμῖν. Ἐγὼ θέλω ὁπλίσει ὑμᾶς, ὅταν γνωρίσω, ὅταν βεβαιωθῶ, **ὅτι τὸ ὅπλον Μου θέλει συγκρατηθῇ ὑπὸ τῆς ἐξησκημένης ὑμῶν ἐν τῷ διηνεκῇ ἀγῶνι καὶ τῇ πάλῃ χειρὸς ὑμῶν καὶ ὅτι δέν θέλει πέσει ἐξ αὐτῆς ἐξ ἀπειρίας.**

Ἐγὼ θέλω κατευθύνει τὰ βήματα ὑμῶν καὶ ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς τὸν σκοπόν, ὃν ἐπιδιώκω. **Πρέπει ὅμως νὰ δοκιμασθῆτε, νὰ λάβητε ἐντελῆ πείραν τῶν πάντων τῆς ζωῆς καὶ τῆς πάλης αὐτῆς, ἵνα ὁ ἀγὼν αὐτὸς πρὸς τοὺς ἄλλους λήξῃ ὑπὲρ ὑμῶν.**

13/7/1926